

CARUCIADA ROMÂNIEI SEMNULUI

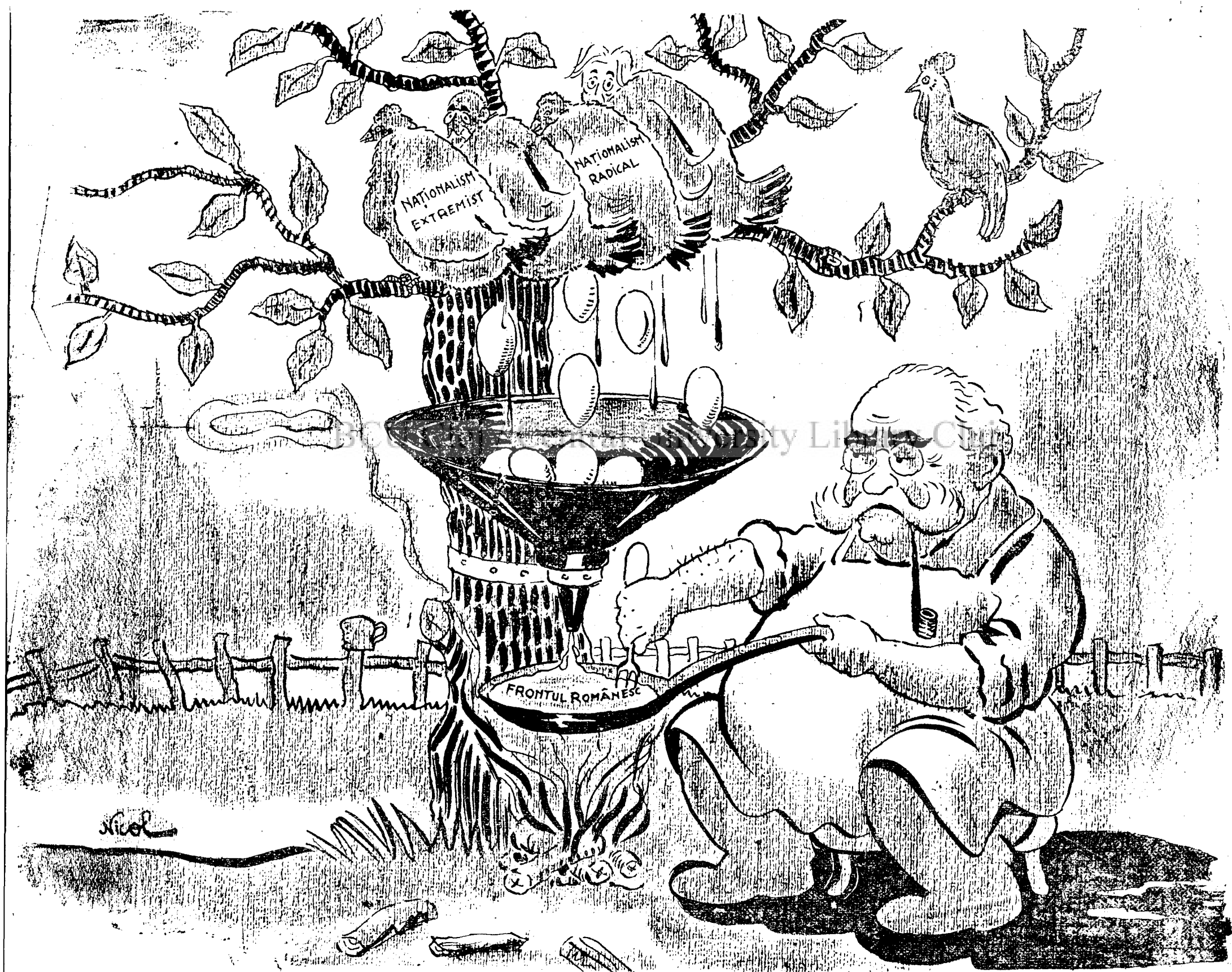
SAPTAMÂNAL DE ORIENTARE POLITICĂ ȘI SPIRITUALĂ

mare JOIA

Director. MIHAIL STELESCU

ANUL I Nr. 29

Omleta Frontului Românesc...

Desen de NICOL

..sau cu ce'și amăgește foamea de putere, d. Al. Vaida-Voevod

Semnează:

Mihail Stelescu, Consi. Caragea, Constantin Barcaroiu, Alexandru Redea, P. Vandra, Viorel Șuluțiu, Alexandru Talex, Mircea Mateescu, Toma Alexandrescu, și Ștefan Alexiu.

SPORT — TEATRU — MARGINALE

6 pagini

JOI 27 Iunie 1935

2 Lei

SPORT

De vorbă cu Oliviero Mascheroni

După ce în ultimul timp, am fost forțați să vizionăm — în lipsa altora mai bune — atâtea formații răsuflete din Europa Centrală, intitulată de circumstanță, drept cele mai indicate reprezentative ale soccerului țării respective, iată în sfârșit că F. C. Milano vine și rupe o tradiție, ce începuse să devină imposibilă, prin însăși continuitatea ei.

Atunci, când footballul nostru era abia la a. b. c. și când orice dribling reușit, fie și numai parțial, impresiona pe spectator, totul era — sau mai bine zis părea — logic; eram inexistenți în acest domeniu.

Dela o vreme însă, lucrurile s'au mai schimbat, românii au început să joace foot-ball, iar spectatorii, nu mai pot suporta murăturile de ieri și azi, aduse cu o reclamă deșănțată.

Foot-ballul, e prin excelență jocul sportiv bărbătesc, a cărui caracteristică, e vigoarea, duritatea, ce nu poate degenera în brutalitate, decât atunci când acei ce-l practică, nu-l cunosc.

Acest foot-ball ideal, în a cărui desfășurare se imprimă bărbăția de care am vorbit mai sus, e cel latin — al cărui strălucit exponent, e soccerul italian — și cel britanic.

Puțin problematica superioritate a ultimului, va fi pusă cred, curând la index, deoarece soccerul britanic nu-și poate da întregul randament, decât pe teren propriu, fapt care constituie o imprecizie în manifestare și indirect o scădere.

Nu tot același lucru am putea spune despre cel italian al cărui grad de manifestare, nu oscilează el e același, atât pe teren propriu, cât și strein.

Caracteristica acestui foot-ball italian — latin — e, după cum am spus vigoarea, timpul în care e dus jocul timp de 90 minute, de întreaga echipă și mai ales de înaintare, ce pare mai mult o companie de mitralierist.

Tocmai acest tempo îndrăcit, constituie spectaculozitatea soccerului latin, ce diferă prin vigoarea și duritatea cu care e susținut, de spectaculozitatea — bolnavă am putea spune — a celui din Europa Centrală.

Vizita pe care F. C. Milano ne-a făcut-o, nu a putut decât să ne întărească aceste convingeri anterioare; apoi, felul în care sau comportat jucătorii ne-a hotărât să prezentăm cititorilor noștri, pe câțiva dintre cei mai buni.

Începem cu Oliviero Mascheroni, excelenta aripă stângă a milanезilor: un tânăr de 21 ani — extrem de simpatice — student, în anul trei la medicină, joacă foot-ball de la 11 ani și a activat numai la F. C. Milano; dar, să-i dăm cuvântul:

— „La ce vârstă a-ți început să jucați foot-ball?”

— „La 11 ani”.

— „In ce cluburi a-ți activat până în prezent?”

— „Numai la Milano”.

— „Ce credeți despre foot-ball-ul continental și cel britanic?”

— „Pe cel britanic, nu l'am văzut; foot-ball-ul continental îmi place, e tehnic, dar de puțin efect. Noi italienii, tragem mai mult la poartă; practicăm jocul latin, care e mult mai viu și eficient”.

— „Credeți că e necesar ca un foot-ball-ist să-și apropie o cultură generală?”

— „Cred că o cultură generală, poate servi unui foot-ball-ist. Aceasta o cred mai mult, pentru că sunt student cu in-

sumi”.

— „Ce părere aveți despre foot-ball-ul românesc?”

— „Se vede că foot-ballul în România e la început — aceasta a declarat Mascheroni, după matchul cu Juventus, nu știu dacă și-ar mai menține declarația și acum n. r. — se practică un joc care ar putea fi și latin dacă ar fi mai iute. Se vede însă, multă bună voință și entuziasm; nu au un stil propriu și nici o tehnică destul de înaintată”.

— „Mai practicați și alte sporturi?”

— „Practic toate sporturile; inot, canotaj, ciclism, atletism etc.”.

— „Vă place literatura?”

— „Literatura îmi place, atât însă, cât nu sunt silit să studiez”.

— „Ce autor preferați?”

— „Carducci — a fost unul dintre cei mai mari preoți naționali ai Italiei, care și-a strunit lira, cântând extrem de duos Italia și îndemnând poporul să fărâcescă vechea glorie română; a murit în 1907 n. r. — poet național.

— În poeziile sale, el a profetizat unirea Italiei cu o însuflețire și o pasiune, ce frământă până la sleire, sufletele tuturor țir-

nerilor”.

— „Vă place muzica?”

— „Da. Ce-a italiană și Beethoven”.

— „Ce vârstă aveți?”

— „21 ani; sunt benjaminul echipei”.

— „Sunteți superstitios?”

— „Nu; nu cred decât în dragoste — la 21 ani, nici nu poți crede în altceva, dacă ai sânge în vine și mai ales dacă ești italian n. r. prin dragoste te poți purifica de toate relele”.

— „Ce impresie v'a făcut publicul român?”

— „E un public sportiv prin excelență”. — Cred și eu, nimeni nu s'a putut plânge până azi n. r.

— „Dar românele?”

— Nu pot să judec femeile române, pentru că nu mă mi pot gândi decât la una singură: judecând după ea, le ador”.

După cum se vede din răspunsurile de mai sus, Mascheroni e un veritabil intelectual și un sportsman excelent dar aproape copilăros; ce vreți, abia are 21 de ani.

A împletit seriosul cu pateticul, modestia cu avântul și ne-a prezentat sufletul italianului așa cum îl cunoaștem.

Sîi mulțumim.

V. GEORGESCU-ȘEGARCEA

Reluarea diviziei naționale

Reîntorsî din nou între noi, după dușurile de la Sofia, ne vom resemna, convinși fiindcă — vorba cântecului, fie pâine cât de rea, tot mai bine în țara mea — spectacolele ce le vom vedea, acasă vor fi pur foot-ballistice.

Astfel, începând de Sâmbătă, pasionantul campionat național va fi reluat cu aceeași ardoare, cu aceleași patime, cu același optimism și cu aceleași veșnice deziluzii, sfârșite cu banala expresie... „ce vreți, balonul e rotund”.

În capitală, vor avea loc trei partide și anume:

UNIREA TRICOLOR—CHINEZUL

Sâmbătă, ora 18 p. m. va avea loc pe arena din Obor — cu care prilej se vor inaugura și noile tribune — partida ce va opune Unirii Tricolor, formația Chinezului din Timișoara.

După înfrângerea suferită Dușința la Timișoara din partea Gloriei, chinezistii sunt victime sigure.

JUVENTUS—C. A. O.

A doua zi Duminică, roș-albaștri vor primi replica cercului athletic orădean.

După felul în care s'au prezentat în ultimul timp, orădeții sunt favoriți, totuși, ținând seamă de faptul că o parte din jucătorii săi vin de la Sofia și s'ar putea să fie oșosiți de matchul cu F. C. Milano, un draw n'ar fi exclus.

C. F. R.—GLORIA

Tot Duminică și tot în Capitală, se va disputa matchul C. F. R.—Gloria, pe care actualii deținători ai Cupei României, au cele mai mari șanse de a câștiga.

VENUS—RIPENSIA

Cel mai important match ce se va disputa în provincie, va fi cel în care Ripensia va primi replica Venusului la Timișoara. Favorită e Ripensia; o victorie a Venusului, pare puțin probabilă, dar nu imposibilă.

„U.”-ROMANIA

La Cluj, se va disputa derby-ul local, între Universitatea și România, pe care ultima are toate șansele să și-l însușească.

CRIȘANA—A. M. E. F. A.

Și în sfârșit, ultimul match, se va disputa la Oradea, între Crișana și A. M. E. F. A. Asupra rezultatului final, e greu de pronunțat, deși Crișana e favorită.

Asociația prieteni lui Panait Istrati la Iași

La Iași în ziua de 18 Iunie a. c. a luat ființă asociația „Prieteni lui Panait Istrati” afiliată celei din București din inițiativa ziarului „Cruciada Românismului” sub președinția de onoare a d-lui Mihail Stelescu.

S'a încheiat un proces-verbal de constituire semnat de d-nii: A. G. Delafântănele, poet, Liviu Negură, scriitor, Scvile Natba, scriitor, Cosma Damian, publicist, Petru P. Nicolau, publicist, Grigore Tiberiu, student, George Morosanu, poet, Athanasie Budeanu, student, Ioan Apostoae student, V. Coban, publicist, Mihail Mahalu, Virgilia Merker, studentă, Petru Lczneanu, pictor, Mihail Harbu, Ilie Arhip, funcționar, Th. Manoliu, Eugen Banu, Gh. Donose, funcționar, D-tru Panduru, Ioan Vasiliu, Vasile Donose, Gh. Tudoran, student, Vasile Tănase, student, Ioan P. Nicolau, pictor, Ionel Gârleu și D-tru Tănase, student.

CORRESPONDENT

Bibliografie

Primum: APARAREA NAȚIONALĂ, organ central al L. A. N. C. BULETINUL asociației întregului personal P. T. T. GAZETA MUNICIPALĂ, săptămânal de critică și informație editată. GLASUL MUREȘULUI, apare săptămânal.

Corespondență din Ploiești

O săptămână moartă în care numai faptul divers a dat de lucru corespondenților dela cotidienele din Capitală.

Două drame au dat material bogat și senzational de discuție străzii și cafenelii, drame care ne dau o iconă de viață plină de nevroză pe care nu pot să o mai înghită nici oamenii mai liniștiți dintr'un oraș industrial. Morți cari nu pot lăsa regrete, ci deschid drum spre întrebări.

Oamenii au învățat, dela război incoace, că se poate trăi mai ușor cu minciună, cu falșul. Și deodată, când aceste punți subrede li se frâng sub tălpi, devin nervoși, își pierd busola sau cheia dela ranită și slăbesc o viață trăită stupid, tărând cu ei și pe alții pe care i-a aflat în apropiere și poate mai puțin vinovați. În ambele drame, omul văzuse sub puterea pasiunilor, și simțise, viața ușoară și destul de bună. Dece să lupte când ea își arată reversul? Eroii acestor drame au plecat cu ei și adevărul cel adevărat ca să miroasă în urmă a mister ca în romanele polițiste, furnizând material reporterilor.

Dar a fost așa de cald în săptămâna aceasta, că n'a apucat să treacă bine și lumea a uitat ecoul acestor „fapte diverse”, ca să se întrebe înăduțită:

— „Ce-o fi dom'le cu căldurile astea?”

Căci drept este, fiecareia îi arde un cui în creier. Și omul iacă, înnebunește sub temperatură înaltă.

Te miri că examenele de fine de an și candidații la corigente și repetenție n'au dat până acum tributul de sânge fără glorie care să alimenteze „faptul divers” singurul în vagă în acest sezon mort al reportajului. Dear câțiva părinți de copii și-

au anunțat disperarea. Tinerele școlare se menține curagioși și sceptici peste prăbușiri.

Nu tot așa de curagios se arată Ionel Tudose care a scos anul acesta o revistă literară „Prahova”.

Il va fi convins cineva că revista este slabă sau vor fi înținat subvențiile și abonamentele? Vacanța în acest caz e bine venită.

Numai revizoratul școlar nu poate să ia vacanță. Sefii învățământului primar din județ se luptă cu căldurile și tablourile de transferare ale învățătorilor, mereu făcute și refăcute de o lună și jumătate. Fiindcă e destul de greu pentru oamenii vremii noastre să împace dreptul cu echitatea. Și apoi mai sunt unele echități mai puțin echitabile.

Săptămâna care a trecut în ultima ei zi, a văzut aci prima adunare generală a „Asociației presei din Prahova” care a luat ființă, grație omului de inimă și inteligență, d. Victor Dumitrescu-Câmpina.

Adunarea a fost prezidată de d. D. Munteanu-Râmnic, vechi și vrednic publicist.

Și fiindcă presa înseamnă și puțin șgomot pe lângă deshaberi judicioase, unii membri ai asociației au dat măsura talentului lor în acest ton. Din această cauză, pentru prima dată, d. Radu Cosmin n'a putut vorbi decât mai la urmă. Dar atunci s'a răzburat frumos pe cei cari îi turburaseră apele calde ale inimii d-sale.

Restul deshaberilor au fost demne și inteligente, la înălțimea membrilor adunării și a diriguitorilor ei: d-nii D. Munteanu-Râmnic, N. I. Vătășoiu și Al. Tudor-Miu.

STEFAN ALEXIU

Marginale

♦ PARERI DE RAU. — așa se numeste albumul de gravuri în lemn al d-lui Marcel Olinescu. Elegant tipărit, conține șaptesprezece capodopere ale genului, care respiră o concepție originală, o îndemănare artistică și o sensibilitate, cu totul specială. Gravurile d-lui Olinescu sânt dinamice și ascund pe după ele talentul unui artist, bine priceput.

Liniiile sânt distinse, cu tonalitate sufletească expresivă, iar ansamblurile comunicative. PARERILE DE RAU sânt un succes pe care d. Olinescu îi merită și cucerește stima noastră.

♦ FOITA — o revistă de preocupări social-literare — închină în numărul pe Mai, câteva gânduri pioase despre Panait Istrati. Sunt cuvinte cinștite, care conturează verosimil viața unui om atât de tragic dispărut.

D. V. Flueraș, redactorul acestei foite (sic!) poate fi felicitat pentru această obiectivitate... ♦ PAMFLET, apare cu neobosită vioșenie la Iași. Ultimul număr aduce confesiunea de jăratec a d-lui Eugen Reșis, însemnări pe marginea cărților, un fragment tragicomic, ș. a.

D. Cosma Damian, directorul acestui bilunar, a reușit să imprime o notă occidentală, de actualitate și viguroso pamflet. E o publicație, de care simte lipsă, într'o oarecare măsură, chiar Capitala.

♦ ACTIUNEA BUZĂULUI e o bună gazetă românească din Buzău. Apare săptămânal din dragostea pentru cele eterne a d-lui Gh. Pislaru, debătând aspeetele vieții noastre sociale, într'un fel propriu și inteligent.

Pagina literară a acestei gazete este o recreație sufletească.

♦ CARTEA CU VISE, donă zeci și două de poeme de Dem. Iliescu, — au apărut în editura Albatros din Buzău. E o carte în care sufletul autorului se sbate și se nemurește în accente de capodoperă. Cartea cu vise, itinerarul sufletesc al d-lui Dem. Iliescu înseamnă o biruință. Asupra ei vom reveni.

♦ CODIN de Panait Istrati, este o carte a cărei citire îți a duce sufletul la gură. Păcat că la o carte, epocală ca aceasta, tipărită în condiții nice în țara noastră, prefața (!!) d. I. Minulescu înseamnă o desiluzie, amară și nemeritată...

♦ POPORUL ROMANESC este o utilă și bine intenționată foaie pentru folosinta muncitorilor dela sate și orașe. Apare la Chitila. Numărul pe Iunie e închinat pomenirii lui Dimitrie Cantemir, cu care ocazie ș serie gânduri de înțeleaptă tălmăcire a vieții și operii.

♦ PARLAMENTUL ROMANESC, tribuna de obiectivă propagandă românească a d-lui N. Russu-Ardeleanu, a apărut pe Iunie cu colaborarea d-lui V. Trifu, N. Porsenna, P. P. Negulescu, ș. a.

♦ IDEIA NAȚIONALĂ, a înplinit trei ani. Numărul festivi este o frumoasă și reușită căștire a strădaniei depusă cu tăta jertfă în analele presei românești. Îi urăm aceiași frumoasă apariție de până acum.

♦ LA LUGOJ apare o bună gazetă de cultură și propagandă națională: RASUNETUL. Ce prinde un frumos necrolog despre Panait Istrati, scris de Victor P. Costa.

♦ GAZETA CIUCULUI, foaie social-literară, debata și prezintă probleme locale. Apare în zăcut îngrijită de d. Teodor Anasiu.

Conducători ai Gărzi de Fier C A R N E T

PÂRVAN—VISATORUL TACEREI...

Scriam, acum o lună și ceva, în scrisoarea deschisă către Codreanu, că: „Toți eram târați în mocirla imoralității. Unii ne-am salvat la timp, alții... îi plâng, dar nu ei sânt vino-vați...”

Și poate că mulți s'au îndoit de cuvintele mele, crezându-le că izvorăsc din ura unei răfueli sau din dorința unei colonnii.

Nu. Niciodată calomnia sau minciuna n'au fost și nu vor fi armele mele de luptă. Dar adevărul, da, Oricât de crud ar fi, oricât de murdar, cu atât mai mult nu-l voi ascunde. Dacă un om al cărui ideal este o viață burgheză, greșeste, a-i da greșelile pe față e o mai mare greșală, dar când niște oameni au pretentia de a moraliza un popor, de a-l înobilă, de a-l conduce și ei în fond sânt niște sdrente imorale, a nu arăta țării pe a-cesti înșelători e o crimă, e o consimțire la murdărie, deaceia ușile înlături.

Acum câteva zile m'am întâlnit cu un prieten, deși codrenist, care călcând consemnul de a nu se mai vorbi cu mine, îmi spunea printre altele: „Păcat că te-ai repezit prea de tot la Codreanu. Ei îți ACORDASE POSIBILITATEA UNEI REIN-PACARI, DACA AI FI FACUT O FAPTA EROICA. ȘI CE DRACU ȘTIU CA NU TI-LE TRACU ȘI AI ȘI ACUM DE UNDE ALEGE.”

Am rămas foarte năucit de vorbele prietenului meu și abia atunci mi-am adus aminte de textul eliminării mele din Gardă, unde într'adevăr negru pe alb se specifica acest lucru prin cuvântul: JERTFA. Prietenul meu venise acum să-mi explice sensul. Adică, mă puteam reabilita UCIGAND PE CINEVA DIN ADVERSARIJ GARZII. Îi întreb pe Codreanu pe față: care i-ar fi făcut plăcere?

Crede oare Codreanu că m'am născut pe lume pentru a fi un criminal mercenar la ordinele poțtelor lui lombroziene? Și ce cod de morală e acesta de a se ierta o revoltă, printr'o crimă? Îl anunț că prefer să stau deoparte și mai bine să fiu eu omorât decât să execut o ASE-MENEA SUGESTIE.

Și acest arhanghel mai îndrăzne zilele trecute să profaneze Biserica Creștină, făcând un apel pentru ridicarea unei Biserici.

Află Codrene că românii spun: Că și dracu ridică biserici. Dar totuși nu pângări sfîntenia lui Iisus. CARE A MURIT, N'A OMORAT. Auzi Codrene, N'A OMORAT. N'a pândit la colțuri de stradă sau pe trepte de tribunal și nici n'a sugerat crima.

Dar nu ajugea atât. Trebuia mai mult. Cangrena morală a acelor ce vor să ridice biserici trebuia să aibă toate blazoanele de splendoare ale miresmelor, dolului.

Masa de manevră a acestui Satan, e biata tinerime furată ca și mine odată de mirajul vorbelor și al formelor, fără să a-dăncească fondul.

Această tinerime nobilă care jertfește tot pentru un ideal ce i poartă în suflet și furată de căntece și vorbe umflante cade victimă pe mâna asasinilor ei morali.

Există în Gardă o organizare a tineretului din licee: Frățiele de Cruce. Tineret care trebuie crescut în dragoste de țară, de virtuți, înmuri de vitejie și în îndemn la muncă.

Acest tineret însă e amenin-

țat de cel mai groaznic flagel al imoralității umane.

Conducătorul acestui tineret care poartă gradul de „Comandant Legionar” cel mai mare grad în Gardă, acest conducător care are „Crucea albă” — făcută de mine — distincție pentru vitejie și virtute, pe acest șef al tineretului în persoana lui Sandu Valeriu, cel ce a condus congresul dela Craiova și defilarea dela 10 Mai, îl declară o victimă a lui, ca HOMOSEXUAL.

Iată scrisoarea ce mi-o adresează Ignat Teodor, legionar care a suferit la Jilava:

Camarade Stelescu, Având în vedere că ați fost fost comandant legionar și cunosându-vă la Jilava, îmi permit a vă da câteva lămuriri asupra comandantului - canalie Sandu Valeriu, DESPRINZAN-

DU-SE DE ACI MORALITATEA INTREGEI FOSTEI ORGANIZAȚII „GARDA DE FIER”.

Acest pretins naționalist, codrenist, are la activul său cele mai mârșave fapte, fiind homosexual, având de a face cu mai mulți tineri PE CARE I-A MURDARIT, INȘELANDU-LE BUNA CREDINȚA, omorându-le sufletele, căutând apoi să-i ucidă și fizicește.

DACA VA FI NEVOE VOI DA PE RAND TOATE MARȘAVIILE INCA A CATORVA COMANDANȚI GARDIȘTI.

Toate acestea fiind lucruri autentice le pot dovedi ori când cu date precise și dovezi dacă va fi nevoie.

Vă doresc sănătate și izbândă, IGNAT P. TEODOR

20.V.1935. N
Redăm fascimilul declarații:

Camarade Stelescu.

Având în vedere că ați fost comandant legionar și cunosându-vă la Jilava, îmi permit a vă da câteva lămuriri asupra comandantului - canalie Sandu Valeriu, desprinzându-l de aici moralitatea întregii foste organizații fosta Gărzi de fier.

Acest pretins naționalist, Codrenist are la activul său cele mai mârșave fapte, fiind homosexual, având de a face cu mai mulți tineri pe care va murdărit, înșelându-i buna credință, omorându-le sufletele, căutând apoi să-i ucidă și fizicește. Dacă va fi nevoie voi da pe rând toate mârșaviile înca a catorva comandanți Gardiști. Toate acestea fiind lucruri autentice le pot dovedi ori când cu date precise și dovezi dacă va fi nevoie.

Vă doresc sănătate și izbândă. Ignat P. Teodor.

Iată cum pe rând elementele superioare se revoltă de mocirla ce o descoperă pe zi ce trece în jurul patronului suprem „Codreanu”.

Iată pe ce mâini incap tineretii din licee, iată pentru ce străduesc părinții și în credința lor într'un viitor mai bun, pe ce mâini criminale încredințează educația politică a copiilor lor.

Acei care ar mai putea rămâne o clipă în mișlocul acelei mocirle puturoase însemnează că se solidarizează cu comandantul imoral și asasin în toate înțeleșurile, și va fi mâine arătat cu degetul pe stradă și cu drept cuvânt își vor schimba porecla de „gardist” în renumele de... murdari invertiți.

Iată ridicătorii de biserici, arduători de tineri, care amăgiți de către un comandant invertit, în umbra boltelor ce se vor știute vor servi de unelte pentru a se sluij leturghia dracului, slujba mocirlei și a bestialității codreniste.

Iată de ce am ridicat capul se met și strig în auzul lumii, NU SE MAI POATE.

Imoralitatea dela Bucureștii-Noui, asupra căreia posed și astăzi rapoarte dela diferiți legionari și legionare, asupra căroră mâinile Maestrului în grad de căpitan, nu lua nici o soluție, imoralitatea dela ferma Giulești și toate escapadele depe la diferite hoteluri din București tre-

buesc să nctezeze de a ataca sufletul tineretului, ce caută altceva, nu mocirlă.

Cămașa verde pe care am introdus-o în Gardă, n'am introdus-o să ascundă o putreziciune și o școală a crimei și a perversităților sexuale. Am crezut că va fi cuirasa unei tinereti înfăptuită cu frăgezimea ierbei și curățenia frunzei. A ajuns însă o cortină care ascunde obscenitățile.

„Crucea albă” când am făcut-o în închisoarea Văcărești, am crezut că va împodobi piepturi de tineri virtuoși și curății ca lumina. Dar astăzi i se înjosește simbolul curățeniei, murdărită fiind pe piepturi de invertiți.

Mă doare și mă revoltă depărtarea dintre gândul frumos ce-l făurisem odată gârzi și balta viermănoasă în care a poticnit-o, incapabil și sângeros, Codreanu.

Ocotit de guvern, care i-a subvenționat congresele, jurând credință la Iași lui Vaida, încercând un șantaj la Maniu, pistonând cu telefoanele la Căminul Patriei lîngând mâna doamnelor din lumea mare și căutând prada pentru plăceri erotice în rândurile tineretului, iată programul, doctrina și acțiunea codrenistă.

După prima mea scrisoare mi s'au promis câteva gloanțe. Le-am așteptat în zadar,

Mi se pare că amintirea este singurul bun cu care omul cotidian, omul burghez prin ocupație și definiție, știe să-și mângâie sufletul. Dar amintirea, privită altfel, privită adică prin prisma unei motivări psihologice, nu este nimic altceva decât un „lapsus memoriae” al uitării... O întâlnire — afectiv eronată — între sufletul nostru de azi și sufletul nostru de ieri. O risipire a gândului, lîngă streășinele căutărilor lui, care se numesc câteodată memorie și visare...

Dar amintirea nu este numai o carte în care ne place uneori să presăm florile trecutului. Intâlnirea noastră cu amintirea, știe să ne fie uneori reazăm și punct de plecare pentru iriosirea frământărilor noastre prea strâns legate de banal, de obișnuit, pentru a putea fi socotite drept o apriorică întâlnire cu veșnicia și cu neantul...

Vedeți, de aceia odihna penitei noastre lîngă cei care nu ne mai sânt decât suvenir și floare, nu-și poate depăși limita și cadranul...

...Se împlinesc opt ani dela moartea lui Vasile Pârvan. Cine mai știe să-și aducă aminte de chinuita trecere prin viață a acestui om atât de puțin înțeles și căutat? Cine mai știe să pronunțe clar, limpedea învolburare a gândului și trudei lui Pârvan? Ne ispitește îndoiala. Și, poate, și tristețea. Pârvan a știut să depășească cercul obișnuitului căutându-se pe el. Iată, de aceia, pe Pârvan nu-l putem pătrunde și nu ni-l putem păstra. A fost prea puțin om și prea mult gând. Ori noi știm să iubim prea puțin gândul. Pârvan a preluțit mai presus de orice iubirea absolută. Adică iubirea aceia ce depășește tot lu-

mescul gândului nostru de fiecare zi, alăturându-se de culmi și înfălnind luciferic, azurul...

Pentru Pârvan și pentru inima lui relativul era, întotdeauna, semn de mirare. Și totul devenea sub privirile lui veac și lumină. Totul era iubire pentru viață, pentru semeni, pentru tăcere.

Pârvan a fost cel mai mare umanist al culturii românești. A urât tot ce înțelegea că înseamnă echivoc, răutate, sau compromis. Simțind în el acea inimă de aur a bunătății lui, Pârvan s'a chemat pe el însuși lîngă tăcerea ce o măcina sub broderia rândurilor de semnate de penită, și s'a iubit pe el însuși până la desumanizare și până la nereal. Pârvan a fost filosoful tăcerii. Al acelei tăceri care devine moarte când flacăra vieții devine scrum în vatra trupului... De aceia Pârvan nu a urât moartea. A socotit-o așa, ca pe o ultimă trecere dincolo de firese și de lumină...

Pârvan a fost un Panait Istrati al științei românești... (A știut să culegă doar bunătate și inimă în slova lui, și le-a dăruit unor oameni care au tiut să fie atât de mici lîngă umbra lui încât urechile lor nu au fost în stare să-i priceapă chemarea și sfatul...

Lîngă uitarea și liniștea lui Vasile Pârvan slova noastră este târziu răspuns și trist semn de înțelegere... Lîngă aducerea aminte a celor opt ani de odihnă, rândurile noastre sunt ingenunchere și rugă... Și lîngă lutul celui ce a fost abecedar pentru copilăria culturii românești, prinosul nostru se vrea candela, floare și lacrimă...

ION-AUREL-MANOILESCU

CETATEA ALBA

D-na Mareșal Pilsudska în județul nostru

D-na Pilsudska, soția defunctului Mareșal Iosif Pilsudski, a sosit în stațiunea balneară Burgaz, împreună cu două fiece ale sale. Sosirea a avut loc în ziua de 16 Iunie spre a se odihni în frumoasa noastră stațiune. După cum se transpiră, vor locui în vila dela Burgaz timp de 3 sau patru săptămâni. Țara, și județul nostru sunt fericiți de a găzdui în sânul lor pe soția a celui ce a fost marele Pilsudski.

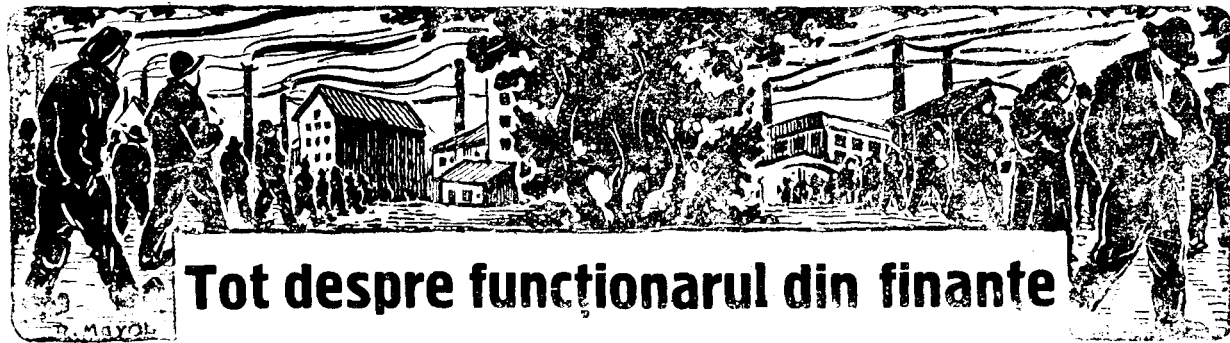
EXPOZIȚIE. — În sala școlii primare No. 1 „Regele Ferdinand” s'a deschis expoziția școlară, expunându-se lucruri de o adevărată artă făurite de clasele IV, V și a VI-a a școalelor primare din localitate și județ, sub conducerea d-lui revizor școlar Brebenaru; a d-lor directori institutori și a aceluia care au bine voit a da concursul lor neprecupețit.

SPORTIVE. — Echipa de foot-ball a Tighinei, „Traian” a dat un match pe noul teren sportiv, cu echipa „Tyras” din Cetatea Albă. Echipele au fost conduse de către domni Cozma și Olănescu.

Match-ul a fost jucat în timp de 2 zile: 16 și 17 Iunie. După un joc foarte plăcut și cu mare tehnică, s'a terminat în prima zi cu 5-1 pentru „Traian” și a doua zi tot pentru echipa tighineană cu 4-3. Au arbitrat d-nii Cozma și Olănescu.

De data aceasta le aștept iarăși și îi rog să se grăbească deoarece eu mai posed încă în cartușieră multe gloanțe dintre acestea „morale” și „curățirea mea” ar aduce un real folos. Dar cer și eu o îngăduință, să vie „SEFUL” în persoană și dacă se poate, nu pe la spate.. MIHAIL STELESCU

Tot despre funcționarul din finanțe

Seriam într'un articol trecut, despre viața de sclavie a funcționarului din finanțe, și arătam acolo, că acest funcționar e supus unui program de serviciu care nu ține cont nici de puterea de rezistență a omului, nici de legile pe care ministerul muncii știe să le aplice numai instituțiilor particulare, nici de biserică...

Revoltați atunci de neomenia ordinului ministerului de finanțe prin care se aducea la cunoștință tuturor funcționarilor din exteriorul ministerului, că vor veni la serviciu și Duminică și sărbătorile legale, între orele 8-13, trecusem cu vederea multe lucruri.

Am fi dorit să reluăm acest subiect, destul de vast și de-o importanță acută, tocmai pentru a-l discuta din toate punctele de vedere.

Astăzi însă, ne vedem datori să dăm judecății întregii opinii publice românești, o altă neomenie a conducătorilor ministerului de finanțe. Un alt abuz de putere. Pentru că altfel nu putem numi aceste dispoziții din ce în ce mai asupritoare.

Noi știm că un conducător al unei instituții trebuie să fie înainte de toate, om. E prima condiție și cea mai importantă. Dar când în fruntea unei instituții stau niște asupritori, niște indivizi lipsiți de cel mai elementar simț uman, nici instituția nu poate merge bine, nici funcționarii nu pot realiza nimic. Pentru că, oricât de supus va fi el funcționarul, și oricâte ordine lipsite de sens și temeii va putea suporta, când „cuțitul îi va ajunge la os” va trebui să răsuflă. Și ferească Dumnezeu de izbucnirea vulcanului care a moenit atâta timp. Să nu se creadă că se va mai putea întinde prea mult coarda. Și să nu uite actualii conducători ai ministerului de finanțe, că „ulciorul nu merge de multe ori la apă”, și că „fiecare pasăre, pe limba ei piere”.

Dar, ori cari vor fi fiind socotelile acestor conducători, nouă nu ne vine să credem, că toate ordnele care s'au trimis serviciilor în subordine, de către ministerul de finanțe, sunt datorite dragostei de țară, sau griji pentru averea acestei țări. Nu. Excesul acesta de zel (dar pe spinarea altora) nu pare de loc sincer. E, mai repede, o poliță pe care și-o asigură pentru a avea ce arăta când vor pleca dela conducere. Căci nimeni nu e nemuritor în locul pe care-l ocupă. Cu atât mai puțin conducătorii noștri de azi. Dar probabil, că ei nu-și dau seama de efemeritatea situației lor.

Să intrăm, însă, în subiect. E vorba de un nou ordin al ministerului de finanțe, privind tot numai serviciul exterior și care ordin rezervă cea mai „frumoasă” (e un fel de-a vorbi) surpriză, bieților funcționari.

Acest ordin are aceeași motivare ca toate celelalte din 'naintea lui: slăbirea încasărilor.

Astfel că în ministerul de finanțe, de câte ori slăbesc încasările, apar ordinele observatoare, instructive sau de constrângere... Pentru că așa cred mai marii din ministerul finanțelor, că dacă oamenii nu mai au cu ce plăti impozitele, de vină sunt funcționarii. La noi, sărăcia contribuabilului, nu pune de loc pe gânduri pe conducători. Ei știu numai să ceară. Și dacă nu li se dă își lau singuri. Da. E o stare de fapt. Citiți prin toate ziarele protestele din întreaga țară, împotriva organelor de execuție

ale fiscului. Ei bine, dacă cetățeanul român e atât de revoltat împotriva percepătorului, de vină nu sunt decât conducătorii. Pentru că aceștia aruncă în spinarea funcționarului toată lipsa de încasări. Pentru ei, sărăcia contribuabililor, înseamnă lipsă de activitate. Și de aceea, la cea mai mică scădere a încasărilor, recolta bogată a ordinelor apare ca ciupercile după ploaie.

Tot așa și acum. Probabil că situațiile zilnice și săptămânale de încasări pe care le-a primit în ultimul timp, ministerul de finanțe, au arătat o oarecare scădere și atunci a pornit un alt ordin, către exterior.

Acest ordin aduce la cunoștință tuturor funcționarilor din exteriorul ministerului de finanțe, că se revoacă toate concediile de odihnă. Tineți seama că ordinul spune că se revoacă toate concediile de odihnă. Adică se suprimă un drept al funcționarului, pentru că încasările au scăzut.

Intrebăm pe conducătorii acestui minister dacă știu ce face o ilegalitate suprimând concediile de odihnă, mai ales acestor funcționari cari nu mai au nici o zi pe săptămână, liberă, și cărora, acest concediu le era mai mult decât necesar. Față de continua irosire de fiecare zi, acest concediu e de cel mai important ordin vital.

Dar cine poate să audă?! Ci.

ne poate să înțeleagă, câtă regenerare aduce organismului, o lună de odihnă, după un an de muncă?!

De ce atâta inegalitate pentru funcționarul din exteriorul finanțelor? De ce toți ceilalți funcționari au concediu, și numai aceștia nu? Ne-ar putea răspunde cineva?

Cum, acest amar de funcționar nu are decât datorii? Numai obligații? Dar, drepturile lui unde sunt? Cine și-a luat puterea să i le suprimă? Și cu ce drept? Are cineva voie să suprimă drepturile unui om? Credem că nu. Cu atât mai puțin nu se pot suprima drepturile unei întregi categorii de oameni.

Nu chemăm la ordine pe nimeni, pentru că nu avem pe cine. Cu aceia cari fără nici o reușcare suprimă atâtea drepturi ale unor oameni, nu putem sta de vorbă. Dar, îndemnăm pe funcționari să se trezească.

Să ceară ei, asociațiilor și societăților care îi reprezintă și cari trăiesc depe urma cotizațiilor lor, să intervină, să ceară, să pretindă readarea drepturilor funcționarilor din exteriorul ministerului de finanțe. Altfel nu-și merge. Regimul la care e supus acest funcționar, a început să l sufere. Și nu se știe la ce va recurge acest funcționar când nu va mai putea suporta.

Dar vom mai reveni.

OMUL REVOLTAT

Blartă-mă Doamne...

Iartă-mă, Doamne;
Căci nu mai știu cine sunt.
Fața mea nu mai seamănă a pământ.
Buzele mele n'au rostit decât păcat,
Nici o rugăciune în care să mă simt iertat.

Iartă-mă, Doamne;
Măinile mele nu s'au mai împreunat pentru rugă;
Picioarele mele n'au vrut decât să fugă,
Lăcașul tău n'a picurat în mine strop de credință.
Pe pâinea minții n'a crescut decât necredință.

Iartă-mă, Doamne;
Căci n'am să mai uit de tine gclind pahare;
Sufletul o să-mi fie în tămăia din altare;
Voi ingenușchia la lumina minții tale
Cu gândul rironit în nșfârșite osanțele.

VIOREL SULUTIU

VISURILE...

Prieteniul Nicu Beiu, pribeag prin de părtăr

Cu mine s'a născut un vis
Și-a crescut cu mine — odată,
Că mă 'ntrebam cu 'ngrijorare:
Vom încăpea noi amândoi
În lumea asta mare?

Și cum în visul meu
Eram tot una, eram Eu,
Cum e de-apururi Dumnezeu,
Atâtea vise'n el am pus
Și atâtea dor de nepătruns,
Cum nu s'a scris și nu s'a spus,
Căci nepătruns e Dumnezeu...

Si unde este Dumnezeu
Din minunatul vis al meu?...

CONSTANTIN BARCAROIU

CONSTANTIN BARCAROIU

Cronica literară

MIHAIL SADOVEANU: „Cele mai vechi amintiri” ION AUREL MANOLESCU: Lângă o Toamnă poeme, VIRGIL MONDA: Hora Paiațelor: roman.

Sadoveanu, încă?

Pe marginea unui volum nou, al cărui conținut a fost de mult dispersat ca sens, în trecut... Orice aș celi că se adnotează despre acest autor, eu nu îl pot vedea pe d. M. S. decât între ramele aceleiaș imagini. Imaginea primelor cărți. D-sa s'a constituit, dealungul a cincizeci și mai bine de volume, într'un potențial sufleteț, care astăzi, și de fiecare dată când ne va da o nouă carte, nu face decât să se epuizeze.

În viața unui scriitor, la care principala resursă este suflul intens, suflul năvalnic, cu lunete și cu descărcări, cu asfințit de soare și cu clar de lună; cu actualități sociale și cu bobinaj istoric totodată, cum trebuie interpretată ultima carte, în care nimic nu-i dus până la capăt dar totul repausează pe întâmplarea unor însemnări pasagere?

Căci, să fim înțeleși. D-l Mihail Sadoveanu nu prelevă efect valabil rândurilor d-sa'e decât atunci când logica materialului orchestrează în surdina, laolaltă cu sonoritățile adânci ale povestitorului. Cu sonoritățile neanunțate, reprezentate. În „Cele din urmă amintiri” mi s'a părut că d. Sadoveanu, mai ales, prezintă. Anticipază impulsiv și fățiș asupra atenției. Duhul umed, ascuns în văi de odinioară a dat de erșita stearpă a zonelor comune. Vigoarea epică a d-lui Mihail Sadoveanu, are, în acest volum, un sondaj insuficient, prea aproape de suprafață. Gândul însuși duce aproape, limanul lui i simți în palmă și impresia finală este fulgurantă, fără a se remarca, aproape fără puls. Momentul cărții poartă răslețit e posibil că se coliformează „amintirilor” dar lasă o senzație de pauză și de suspensie...

N'AS PUTEA SA PRECIZEZ dacă prietenul nostru Ion-Aurel Manolescu este îndrăgostit mai multe de natură decât de oameni. Probabil că l-ar incurca mult, dacă i-ași propune alegerea...

Dar nu găsiți că unui suflet — nu tânăr: dar cu buzele la granița adolescenței, — atunci când mai este și talentat, și mai ales atunci când este durat din răcoarea diminetelor, — îi este indiferentă categorisirea nuanțelor? Nu-i așa că materia umană se acrisește independent dacă specifici adresa cuvântului tău?

Deacea răscolirea și spasmiul pe care îl naște într'o simțire atât de puțin alterată faptul vieții, ciocnește rova cu dorul și împreună deul cu svonul ascuns, murmurat tainic de primele șoapte ale gândului. În poemele din „Lângă o toamnă” s'au întâlnit și s'au sfădit două începuturi: al omului și al firii.

„Lăsați-mă aici, în țara în care
Murții se bat cap în cap cu cerul...
Lăsați-mă să mă caut prin livezile
norilor,

Și prin grădina de argint a
lunei...

Aici, la umbra mușilor de ghiață
pe care să îi străbat cu pași de
nea,
pe care îi iubesc cu dragoste de

cioban...

Lăsați-mă aici lângă ieslea de aur
a staulului

în care Dumnezeu mulge
mărele stelelor,

ca să stropască cu laptele lor,
răzoarele de întineric și de
liniște ale vopșilor”.

Deacea insuficiențele tehnice și pornirea afectivă — uneori indefinisabilă alteori săgetată de un lirism afectat — și încă în germene, deși evidente frământări și deșat totuși un sens pe care mâine îl vrem apriat în flăcări... Dar atunci, poetul efeb de astăzi, nu îl vom mai găsi hipnotizat în fața oricăru suras...

Infrigurat de răceala anilor, nu va mai poposi „lângă o toamnă”... în plin apus de vreme își va consuma lent — și desprins de circumstanță, — greul și plânsul...

ROMANUL D-LUI VIRGILIU MONDA, readuce, dominant, o notă de etic așezat de fapte cu cauze și cu urmări... Unul dintre acele romane, pe care după ce l-ai parcurs, ai impresia că ai vizionat un film de cinematograf de unde ai ieșit cu ochii fundați în orbite și cu impresia stărnitoare că te-ai lăsat posedat de acțiune...

Din plămâni și prea obosiți și prea excitați ai vieții actuale, iese un aer uneori prea rece, alteori de adreptul bolnav, duhnit. O axă a conștințelor și o logică a faptelor, este tocmai ceiaze nu caracterizează generația noastră, vertebrată numai la gândul satisfacțiunii imediate. Caracterelor, le-am substituit voluntar efectul clipei consumate cu saț...

Consecințele patologice pe care le prevede actul existențabilității noastre în forma acea de azi, au fost uneori ignorate, înfruntate sceptic și cu hohot. Alteori, dramatizate, prinse în gama comunului și tipate sonor, cu goarna... Este cazul lui Octav Rodu, eroul din „Hora paiațelor”. Ametit de grațiile și simetria nostimă a unei dansatoare, Octav își părăsește logodnica, fraudează la ordinul mușcător al prietenei lui, pentruca odată descoperit, să se sinucidă.

Avem să-i observăm d-lui Monda maniera mult prea directă în care angajează conținutul. Reconstituit asupra unui subiect din care incommune nu sunt decât unele momente ale Clotildei (logodnica lui Octav) — mă îndoiesc că autoul însuși s'a împătășit prea adânc din situațiile pe care le-a legat de acest roman.

Față de „Urechea lui Dionis” temperatura sufletescă a d-lui Virgiliu Monda se arată „staționară”...

MIRCEA MATEESCU

NU RECENSAM DECAT
CARTILE SI REVISTELE
PRIMATE LA REDACTIE.

APĂRUT

CODIN
DE
PANAIT ISTRATI

IN
COLECȚIA
AKADEMOS

264
PAGINI

ELEGANT
LEGAT

LEI
38

Cărți. Probleme. Idei

PANAIT ISTRATI, scriitor francez? Problema Generațiilor

Asupra lui Panait Istrati s'au scris multe și în toate felurile. Ceeace a nedumerit a fost faptul că acei cari l-au cunoscut și i-au fost „mari și încercați” prieteni, aici în țară, au scris cât se poate de insuficient. Apreciați din obligație. Mărturie stau, în acest sens, cele câteva însemnări reduse și superficiale, apărute într-o foaie de provincie, cu toate că acești „mari prieteni” sânt simbrășii unor cotidiane și săptămânale de mare tiraj. Desigur, viața nu i-așa cum o idealizează cărțile. Ea se duce cu lupta grea pentru chiverniseala trupului și scriitorul român își calcă de obicei elanul sufletului, pentru pustiul de confort privat. Trist!

Moartea lui Panait Istrati a însemnat, astfel, o pată pe sufletul de răma al scriitorului român. Suflet, care știe să trădeze revoltele din inspirație și să întunece apariția rară și purificatoare a bolizilor incandescenti, numai ca să nu fie deranjat în ronțăirea tainului ior cotidian.

Spunem acestea, ca un dispreț tineresc pentru sufletul și talentul scriitorului român consacrat, cărțile îi anulăm prin aceasta, valoarea socială pe care și-o băguse, reducându-l la un simplu mestesugar, speculator al suferinții colective.

La noi, mai rău decât aiurea avem o pătură de intelectuali cari cresc desrădăcinați suflătește de aspirațiile sau scăderile acestui neam. Acest soi de intelectuali ne-au monopolizat manifestările artistice, degradându-le prin creațiunile lor, care niciodată nu vorbesc masei de cât a la maniere de nu știu ce celebritate apuseană. Pentru acești intelectuali, literatura românească este un imens anonim, poporul român este un alfabet îndărătnic și sălbatic, iar valorile noastre spirituale se datoresc și aparțin străinătății, care ne socoate coloniali.

Grav este că această sleahță de intelectuali ne falsifică în proprii noștri ochi, disprețindu-ne revolta cinstită cu aere de genii ralate din cauza lipsei de înțelegere contemporană. Ele dispun și judecă destinele neamului, otărându-se amarnic ori decăteori încerci să le arăți neghiobia.

Panait Istrati a urât de moarte pe acești intelectuali, lichele, buni numai să încureze evoluția cinstită a neamului nostru. El spunea: Strădania primă a intelectualilor noștri ar trebui să fie asanarea morală și imediată a poporului coborându-se la nivelul înțelegerii lui actuale. Fiecare din noi, să ne simțim o unitate activă, cu o rază de acțiune precisă și contro-lată. Iar scriitorul român modern în loc de a se orienta după cele ce se fac peste granițe, să fășnească în universalitate, plin de suferința milenară a acestui popor.

Cruciada în lupta ei de desrobire și orientare spirituală a sufletului românesc, țintuște la stălpul negației publice, pe toți acești intelectuali-lichele de cari celeae cultura noastră. Pentru noi, intelectualul este „forța socială care mușcă din eternitate, împinge la deal carul istoriei românești și-i alimentează misiunea”. Ne trebuie suflete de tătani, cumpătați până la nebunie, sinceri în vorbele lor ca și în faptele oricărei zile. Intelectualul „cruciat” este așa dar, un îns perfect moral și doct, care analizează și asimilează viața, sub aspectul ei superior-organic, — înțelegând nu numai să formuleze legi și adevăruri, ci și să le socializeze.

La zid, deci, cu toți Rebreții, Mi-nuleștii, Petreștii, Argezii, Sădovenii, care spun că viața fără compromisuri este o imposibilitate. Nu! sivilizația, singură, este un grajd sistematic pentru vite bine hrănite. Singurul adevăr etern, pe lumea aceasta, este sufletul din noi. Acel suflet care în fiecare dintre cei chemați trebuie să fie IDEIE, — nicidecum trădare, mărșevie sau viermuială.

Se cuvine, dar, să ne străduim ca atare.

•••

În ultimul număr al revistei Familia, d. Al. Mironescu scrie, între altele, că: Panait Istrati este și va rămâne a un scriitor francez, nu pentru motivul că a scris în limba clasicilor francezi, ci pentru motivul (sic!) că își găsește profunda sa semnificație numai în ansamblul culturii franceze. Panait Istrati nu se poate încadra formelor de cultură ale țării noastre, în care predomină arta anonimă... Opera lui Panait Istrati trăiește acolo (în Franța), în ca-

drele ei firești”...

Iată, câteva afirmații grave, fanteziste și cu concluzii usturătoare pentru un intelectual, de talia d-lui Al. Mironescu. Domnia-sa, prin felul cum își întoc-meste și-i încheie gândurile, ne reîmprospătează felul de-a fi al intelectualului, descris mai sus. Și anume: dispreț, nicăeri motivat, asupra literaturii și poporului român, cât și admirația ieftenă a străinătății.

A fixa pe Panait Istrati în cadrul literaturii franceze, fără o cât de slabă argumentare, și eliminarea lui categorică din literatura română, — mi s'a părut copilăresc pentru gravitatea enciclopedică a revistei Familia.

Desigur, literatura română contemporană suferă de un defect capital: literaturizarea. Cartea scriitorului român, în loc să reconstituie viața în eternul ei, oferind deslegarea atâtor anarhii și monstruoziități, îi atrage atenția numai asupra autorului ei. Suferim, apoi, de lipsa unei concepții riguroase a creației literare și de prea multă fantezie în alcătuirea operelor. Toate astea sunt din cauza lipsei de autoeducație a grupului de personalități creatoare.

Dacă nu se poate vorbi, temeinic, de o literatură românească aceasta este din cauza scriitorilor români și nici decum a poporului, care este foarte darnic în asta direcție. Noi, încă, n'am avut scriitori cari să ne exprime și să ne instruiască sufletește. Scriitorii de până acum, ne-au vorbit pășărește, maimuțărind pe Valery, Proust sau Gide. În beznă acestui haos a apărut, luminos, Panait Istrati,

cu o operă care înseamnă: nă-zuința reconstituirii istoriei sufletesti a neamului nostru.

Panait Istrati are o notă, care-l diferențiază de orice scriitor național: măestreste în accentele universale sufletul românesc, privindu-l nu printr'o prismă politic-șovină, ci printr'una etern-umană. Cărțile lui închid, astfel, căldura povestitorului înduioșat de cele ce are de spus, sunt dinamice și descriu sufletul românesc, generos și necăjit, incult și superstitios, cinstit și vindicativ. (Exemple: Codin, Moș Anghel, Haiducii, Moș Dumitru, ș. a.). Panait Istrati a tăsnit român, dintr'un mediu asemenia, pe care l-a obicivat în spovedaniile sale, înobilându-l prin structura sufletului său.

Limba franceză nu l-a modificat sufletește pe Istrati. A gândit și a scris românește, chiar în limba franceză. (Probă sunt: cuvintele, zicătorile și poeziile populare, prezente în cărțile sale). Literatura franceză, după propria sa mărturisire scrisă, l-a incendiat sufletește, dar nu l-a subjugat. Către acest Orient, generos și plin de viață, a năzuit întotdeauna Panait Istrati. Iar România care suferă i-a fost canavaua și firul, cu care și-a țesut capodoperile.

Criticul iesan, G. Ibrăileanu, analizând ascensiunea literară a lui Panait Istrati, conchidea pe bună dreptate, următoarele: Panait Istrati are subiecte populare, iar materialul e românesc. Limba, deși franceză, e românească și eucereste prin originalitatea structurii. Faptele povestite de Panait Istrati sunt populare, vechi, românești. Toate la un loc nu sunt decât o avere comună, un material colectiv — viața, psihologia și limba popoului... Panait Istrati încheie d. G. Ibrăileanu, a avut eu sine, nu numai talentul său, ci puterea de expresie, viziunea, invenția, estetica — talentul unui întreg popor. PANAIT ISTRATI E TRIUMFUL SPIRITULUI SPECIFIC ROMÂNESC ÎN FATA CRITICII FRANCEZE.

Dar nu numai d. Ibrăileanu vine să întărească revolta noastră dinaintea aberațiilor d-lui Al. Mironescu. D. Camil Petrescu, însemnând tristetea morții lui Istrati în Revista Fundațiilor Regale, afirmă aceleași adevăruri ca și ale d-lui G. Ibrăileanu.

Sperăm că cetitorul se va fi convins de ce Panait Istrati este scriitor român și nu francez. Pentru vremurile de aspră discursămire, în care trăim, instaurarea lui Panait Istrati în hotarele literaturii românești are o însemnătate și cerință istorică.

Pentru noi el va rămânea în ale scrisului ca și în ale socialului un PRECURSOR. Sub această accepțiune trebuie să ni-l definim definitiv. Din exemplul jertfel sale pentru om, iubire de pământ și cele eterne, să scoatem legea de foc a existenței societății românești de mâine. Alături de Eminescu, de Părvan — Panait Istrati este și el un granit al voluntarismului autohton și o floare a sensibilității de dincolo de obicinuit...

Panait Istrati a fost român. Cărțile și faptele sale o arată. Și-a iubit neamul și coclaurile copilăriei, preferind să moară de foame sub cerul albastru și secetos al României care suferă.

ALEXANDRU TALEX

Indiferent de motivare, rămâne un adevăr stabilit că lumea post-belică trăiește un haos moral și material, lipsită de directive, cu gesturi spasmodice și fără legătură între ele, tinzând către o completă mecanizare a vieții, fără grijă de a adapta sufletul, prin această înțeleg și trupul, acestei epoci noi în care omul ar trebui să fie stăpânul creației sale și nu sclavul ei, după cum răusește astăzi să fie.

Născută în această lume a haosului, generația celor cari nu au implinit încă treizeci de ani, a apărut în societate, fără rădăcini, trăind într'o familie în descompunere și intrând în viață ori prin foame și scrâșniri de dinți, ori prin amilinti, trădare și renunțare la grăunțele de morală pe care l-au putut intercepta din viață.

Și atunci, lăsând la o parte excepțiile rare ale acelor cari au putut să se încadreze normal în viața ajutați de un anumit cadru social restul cel mare a devenit luptător nu pentru principii, ci pentru pâine. În felul acesta, această generație, careia nu i s'a asigurat traiul zilnic, a fost silită să lase jos facla oricărei spiritualități sau lupte generoase și să o înlocuiască cu dezideratul, ridicat la rangul de țel, al bucății de pâine. Această chestiune, privită mai atent, prezintă mai puține elemente de vină, împotriva acestei cea mai tânără generație, deoarece mediul impropriu care a născut-o se adaugă și perfidele încercări de acaparare răsufite de cei mai în vârstă.

Astfel s'ar fi putut ca această generație să poată ca din foamea care o chinuia să scoată la iveală dezideratele generoase ale unei lupte necesare și pentru construcția ei morală. Această posibilitate, întrezărind-o marii experimenterii ai celor de vârstă mai înaintată, conștienți de impotența lor energetică, au încercat și au răușit să cumpere foamea celor din generația foamei, întrebându-i drept carne de tun. Numai așa se poate explica abundența existentă a celor tineri în grupurile mai bătrâne. Transversal privită lumea socială, apare, împărțită în trei generații. I-a). A celor dela 40 de ani în sus, adică a conducătorilor, a foștilor luptători. În mediul acestora, împrejurările de luptă — războiul și epoca post-belică — au creat șefii din oamerii energici imediate, a gestului spontan, ridicând în ranguri pe speculatorul de împrejurări, fără fundament moral și chiar fără fundamentul unei înțelepciuni căpătate experimental din viață. Șefii acestui prim grup, care ne conduc astăzi, sunt pur și simplu muschitari porniți în luptă cu sabia și curajul, fără zale și pavăză, ei luptă mereu până cad. Mercenari de luptă, ei nu cunosc țelul luptei lor și în frământarea băfăliei își distrug tovarășii înainte de a se distruge sau vinde ei.

II-a). A celor dela 30 la 40 de ani. Generația care după pilda evoluției normale a multora din predecesori, se astenta să fie pregătită de cei mai bătrâni pentru viitoarele locuri vacante. Dar cei din grupa I-a. boeri noi, produse ale unei democrații rău înțelese, odată ajunși în vârful scării sociale, nu numai că nu trăgeau după ei pe cei următori, ci dădeau cu pictorul și îmbrânceau pe acei de pe treapta următoare. Aceste elemente de conflict, s'au infiltrat în generația celor dela 30 la 40 ani, care și ea obosită de o copilărie masacrată de un răz-

boi, cu rol pentru ea, de seră de maturitate nenaturală, nu a avut puterea de a declanșa o ener creatoare dărâmbitoare de dicit, ci s'a închis în elementul distructiv al urii mormând mereu în barbă, confundând energia cu misticismul, renunțând la lupta de teren și retrăgându-se în lupta de subsol, obișnuiți membri ai acestei generații să surădă mereu, mânuind tot atât de bine cutitul pe la spate și adulându-se reciproc într'un țel de masonerie a urii, a...

zând într'o spirituaucate negativă, cultivând scepticismul și uzând inteligența în visări vane sau în răsplăți meschine cu titlaturi medievale. Astfel clădită, acest grup de vârstă este un nenorocos succes al celor din I-a grupă, nerăușind să aibă, nici besmetica și perida energie a celor mai bătrâni ca ei. III-a. A celor dela 21 la 30 de ani, adică a oameșilor, cari după ce și-au terminat armata, au fost lăsați pe terenul vieții aiuriți, asemănători călătorului lăsat pe un câmp necunoscut de un automobil în vitează.

Această aiureală a fost întrebuițată de culegătorii de carne de tun, pentru a putea strânge o mare parte din componenții grupului III de vârstă, în lupte în cari era nevoie de un decor uman. Neexperiența și incultura i-a convins ușor, născându-le chiar credințe de luptă și devenind astfel mercenarii neplătiți ai dușmanilor lor. Ce rost are sprijinul pe care-l dă generația celor cari nu au implinit încă treizeci de ani, partidelor politice? Dar care este rostul sprijinului pe care-l dă această generație, cu interese și idealuri aparte, celor între 30 și 40 de ani? Niciunul! Cei bătrâni au făcut apel la lașitatea din noi, constrângându-ne prin nevoi existențiale să ne alipim de ei, cei de-al doilea, au făcut mai rău, au născut invidia, ura și toate elementele rele din fiinta noastră, înregimentându-ne în lupta lor.

Cine a fost însă acela, care să facă apel la elementul pozitiv al acestei generații, la energia creatoare?

Deaceea trebuiesc deschise ochii, întrebându-ne ce vrem.

Fiecare din ei se plânge, că nu a ajuns nimic în scurta lui viață. Sunt sigur că, dacă l-aș întreba ce a vrut să ajungă, n'ar ști să-mi răspundă. N'am ajuns nimic ca generație, fiindcă nu știm ce vrem și din această cauză, ne-am subordonat altora, altor interese.

Înainte de toate să avem în minte, interesul generației noastre. Să nu ne luptăm cu nimeni, dar să ne pregătim pentru ordinea normală. Și ordinea normală prevede nu vârsta, ci valoarea. Atunci când vom poseda valori, vârsta nu va fi o piedică. Până atunci se cere muncă, organizare, sănătate, disciplină și o continuă repetare a telului nostru. Să nu ne incurcăm în căutarea idealurilor sociale. Idealurile sociale apare singure prin forța lucrurilor și oamenii se încadrează în ele. Deocamdată idealul generației noastre să fie individul complex. Fără individ complex pregătit, comunitatea este subredă. Și de aced, imperatiul fiecăruia dintre noi, cei cari nu am implinit încă treizeci de ani, este fixarea unui țel în viață și pregătirea cu dârzenie a răsufitei acestui țel.

P. VANDORA

Semnificația cuvântului Valah

De câțiva timp cuvântul *Valah* este la modă. A fost aruncat așa la întâmplare, fiindcă nu s'a găsit alt termen mai potrivit, pentru a servi poate anumite scopuri obscure și a pus o țară întreagă în mișcare. Scriu ziarele, se discută prin cafele, oamenii politici îl vântură pe toate drumurile. Poate nici-o acțiune politică pornită de câțiva timp încoace n'a produs atâta mișcare ca aceasta. Și nu știu cum, dar am impresia că pe zi ce trece lipsa de apreciere și de selecționare este din ce în ce mai accentuată mai ales în ceea ce privește acțiunile politice din ultimul timp.

Se observă o totală lipsă de judecată, o frenezie generală în a vorbi, a se interesa și a activa în acest domeniu. O acțiune trepidantă a pus stăpânire pe toți, a înfierbântat capetele și le-au mișcat dela locul lor.

Un lucru cât de mic, o faptă neînsemnată, nu mai sânt cântărite serios, ci e de ajuns un mic fițil ca o explozie să ia naștere dintr'un lucru de nimic.

Deaceia vedem pe zi ce trece cum acțiunile cele mai copilăroase, mai neserioase și câteodată chiar comice își găsesc ecou în întreaga țară, frământă pe toți, dar la o mai atentă privire a lor, la o scuturare puternică a evenimentelor și oamenilor care le-au dat naștere, observi că nu e nimic în fond și te miri cum a putut suci atâtea capete, că mai de actualitate și că mai merită atenție.

Așa stă cazul și cu vâlva produsă în țară de d. Vaida cu al său *Numeus Valahicus*.

Imi voi permite să dau câteva explicații asupra cuvântului *valah* fiindcă este de actualitate, voi insista asupra istoricului acestuia, iar în concluzie voi arăta dacă merită atenția ce i se dă astăzi de anumite persoane.

Tot cu el am să scot la lumină mentalitatea și interesele celor ce l-au pus în circulație și-l speculează.

Informațiile de ordin istoric literar ce urmează nu-mi aparțin. Sunt mai mult un rezumat, un fel de interpretare a unor note extrase din cursurile d-lui profesor universitar N. Cartoian.

Aceste informații explică numai parțial, ca să zic așa, originea acestui cuvânt, dar în felul cum se prezintă le găsec necesare și suficiente pentru titlul articolului de față. Dealtfel nu sunt nici istoric nici filolog și nu găsec necesare pentru scopul meu interpretarea completă prin aceste două căi. Mă voi rezuma deci la cele spuse mai sus, încercând să expun informațiile culese, cu privire la una din versiunile cuvântului *valah*.

Printre lucrările în care este pomenit acesta se numără și „*De Neamul Moldovenilor*” a lui Miron Costin marele cronicar moldovean. De unde a luat el aceste informații?

Din cauza împrejurărilor politice ale vremii, Miron Costin studiază în Polonia ca mulți alți tineri din acea vreme. Polonia fiind o țară catolică se servește în biserică și colegii, de limba latină prin intermediul căreia începând din a doua jumătate a sec. XVII pătrund acolo, venind din Italia, razele Renașterii.

Reprezentanții de seamă ai Umanismului italian vin în această epocă să-și caute norocul la curțile regilor și nobililor dând un impuls neașteptat culturii polone.

Așa se prezenta situația, când vin acolo să studieze tinerii refugiați Moldoveni între care și Miron Costin. Iată cum razele Renașterii se răsfrâng în opera cronicarului moldovean.

Intre știrile privitoare la istoria Moldovei tineretul care stu-

dia în Polonia găsește una de cea mai mare importanță pentru istoriografia noastră. Este ideea originii latine a neamului nostru, pe care au pus-o în circulație în lumea occidentului medieval umanistii italieni. Prin misionarii catolici din Orient, originea romană a neamului nostru, a fost cunoscută de timpuriu în cercurile Vaticanului, — Papa Inocențiu al III-lea o amintește într-o scrisoare către Asănești — dar după cercetările întreprinse de d. Al. Marcu, această idee nu apare în literatura istorică sau geografică italiană, decât în secolul XIV.

Cel dintâiu care vorbește în Italia de latinitatea limbii noastre este toscanul *Poggio Bracciolini*, secretarul apostolic al papei Bonifaciu IX, dar cel care ne interesează mai mult și care vorbește despre aceiași idee este *Aeneas Sylvius Piccolomini*, un mar erudit devenit mai târziu Papa Pius al II-lea. În multe și variatele lui opere are ocazia să vorbească despre Români, dar unde insistă mai pe larg este *Historia rerum ubique gestarum lacorumque descriptio*, în care spune: „*Valachia este un ținut destul de întins, începând dela Transilvania și extins până la Marea Neagră... Pe acest pământ au locuit odinioară Geții, care au pus pe fugă rușinoasă și pe Darius, fiul lui Histaspe, iar pe regele Lisimah l-au prins de viu în puterea lor și au copleșit țara cu multe nenorociri. În cele din urmă au fost supuși și nimiciți de armatele romane. Iar colonia Romanilor care a înfrânt pe Daci, a fost condusă de un oarecare comandant Flaccus dela care a fost numită Flaccia. Și după o lungă trecere de vreme, cuvântul s'a corupt, încât s'a zis (Vlahia) Valahia*”.

Pe lângă ideea de latinitate vedem aici și o încercare de a explica proveniența numelui etnic al Românilor care pe acel timp era *Valah*, prin ceea că ar veni dela numele unui comandant roman Flaccus. Ideea aceasta a avut ecou în literatura istorică a timpului. De unde s'a inspirat Pius II când a vrut să explice acest cuvânt? Flaccus este amintit în Ovidiu, Pontice (cartea IV, epistola IX către prietenul Graecine).

„*Præfuit his Graecine, locis modo Flaccus et ille Ripa ferox Istri sub duce tutu luit*
„*Hic tenuit Mysas gentes in pace tiledi*
„*Hic arcu fisos terruit ense Getas*”.

Aceste versuri cunoscute și de cronicarii noștri au fost traduse de Miron Costin în „*De Neamul Moldovenilor*” (p. 17, ediția Giurescu).

Iată cum ideea Papei Pius II s'a răspândit prin intermediul culturii latine în toate țările ca-

tolice fiind utilizată nu numai de cronicarii noștri dar și de cei poloni și unguri și tocmai la aceștia din urmă am vrut să ajung.

Cuvântul *valah* era poate în floare în acea vreme, dar împrejurările istorice i-au schimbat semnificația. Vreme de veacuri dela cronicarul ungar și până la țaranul de azi din pusta maghiară, cuvântul „*valah*” impodobit și cu adjectivul „*puturos*” a servit unui popor de venetici să ingenuche și să umilească pe cei ce se pretind urmașii Romei.

„*Si iată că acum tocmai acest nume aducător aminte de rușine și suferinți milenare, găsește de cuviință d. Vaida să-l scoată din mormântul vremii pentru a face din el o lozincă de înviere, de regenerare a țării. Se vede că prea sunt înrădăcinate în mintea valahului (sic!) de peste Carpați anumite reminiscențe, de fine așa de mult la el. Gânditu-s'a oare cât de puțin când a pus în circulație această formulă? Nu credem. D. Vaida l-a aruncat probabil după o masă copioasă printre covrigii de fum de lulea. În fața mustăciosului cu ochelari covrigul s'a mărit luând forma unei Români pe care se răsfața noua lozincă. Numai așa se poate să-i fi venit în cap această năstrușnică idee. Dar ceea ce contribuie și mai mult la ridicolul situației și dă o palmă usturătoare pe obrazul țării este grupul de „personalități” ce s'au înhăitat să aplice noua formulă. Nu era de ajuns cuvântul rușinos desgroat de valahul „*ghe ghincolo*”. Au trebuit să-l ajute și fostul negustor de cafea răsnită *Garabet*, aventurierul *Mirto* a căruia cetățenie română nici acum nu e clarificată precum și cel cu rădăcini adânci în bălegarul cu zarzavat din dreapta Dunării, pe nume *Costică Angheloff*, fostul mânuitor de patace valah, actualmente cu două mașini la scară.*”

Iată buchetul de flori care vrea să îmbalsămeze și să ferească țara.

A trebuit să mai vină inconștiența și nesimțirea celor ce le cântă în strună și le face reclamă pentru ca să mai aibă și acum circulație o formulă, care ar fi trebuit, de mult înlăturată și îngropată sub vâlul uitării, de dispreț, nu al Valahilor, ci al Românilor, singurii purtători peste veacuri ai unui nume care a fost ceva odată și pe care numai ei pot să-l aducă la aceiași înflorire, nici decum urmașii lui Arpad sau cultivatorii de ridicării de lună și castraveți.

Acesta este cuvântul nostru pentru *Numerus Valahicus*, iar cei ce-i dau atenție sânt sau intereseați sau inconștienți și merita deopotrivi și unii și alții disprețul adevăraților Români.

ALEXANDRU REDEA

Ce fac calomniatorii noștri

Dăm mai jos o scrisoare a unui corespondent de-al nostru dela Brașov asupra căruia „codreniștii” au încercat cu infamele lor metode să-l îndepărteze de *Cruciada*.

Redăm scrisoarea pentru a se inveda metodele „cavaleresti” întrebuintate de adversarii noștri:

DOMNULE DIRECTOR,

Regret mult că am fost dus în eroare de falsi prieteni. M'am convins singur și am revenit la datorie. Reproșul ce vi se aduce este că ati luat bani dela liberali pentru a face propagandă contra lui Codreanu, că aveți aere de șef și capacitate ioc. (Aici a fost punctul unde am văzut calomniia), în sfârșit m'au făcut să vă urmăresc ca un străin strigările și durerile, să vă aprofundez slova. Zadarnică

le-a fost speranța. Nu am găsit nici un strop de lașitate. Sunt la locul meu. Săptămâna aceasta veți primi 2-3 abonamente. Depozitarul imi spune că se vinde relativ bine gazeta noastră. Întră în categoria tuturor ziarelor mari. În câte-o săptămână rămân numere, în alta nu sunt suficiente. Cred că ar fi bine ca pe afiș să scrieți și titlul articolului.

Astfel multi regretă că articolul: „Către voi generația mea”, le-a scăpat. Evident asta înseamnă că n'o cumpără regulat. Vă rog să-mi comunicați ce aveți tradus în românește din opera lui Istrati, afară de *Chira* și *Haiducii*, și cât costă tot ce aveți.

„Trăiască „*Cruciada*!”
Dela Gura Motrului Brașov, str. Bis. Romană, 91.

Cronica externă

Pactul naval anglo-german a provocat explozii de indignare atât în diplomația franceză cât în cea italiană și a îngrijorat enorm Rusia. Franța nu poate admite nici o abatere de la tratatul celor trei puteri:

Anglia, Franța și Italia, cer menținerea întocmai a articolelor acestui tratat isălit la 3 Februarie.

Anglia realista, sportiva, fără ori și fără părtiniri își joacă reze și calculat partida pe șahul mondial.

Va face convenții, va anula pe altele, nu se va opri aici odată la considerațiuni de sentiment, ci va căuta pe orice cale să realizeze maximul de beneficii, cari s'o menție în supremația ei actuală. Ridicarea chestiunii armamentelor navale a fost un prilej bine venit pentru a-i da ocazia să-și manifesteze plata și materialul naval. Apoi prin el, își leagă, intru câtva, o prietenie germană care va duce și la un acord aerian.

Franța a fost incontestabil lovită, iar vizita Lordului Eden la Paris, deși în aparență a dus la un acord, nu face decât să confirme hotărârile neștrămutate ale Angliei de a-și vedea mai înainte de toate interesele ei, iar atata vreme cât Franța intră în aceste interese ea va fi susținută de Anglia în revindicările și pretențiile ei. Grijă Angliei este și rămâne în Europa o împiedecare a Rusiei să-și mărească arcul de influență și puterea ei armată și de propagandă.

În Franța ofensiva bolșevică câștigă teren. Neputându-și permite luxul s'o facă în Rusia, care are interes să ducă o poliție de temperare totală. Și-a găsit teren favorabil în Franța. Aici atât o parte din populație cât și din leaderii politici, miraiți cu apa din Volga, slăbesc autoritatea ori cărui guvern și diminuează treptat și rolul preponderant al ei peste graniță.

Italia caută să profite de inten-

legerea Anglo-germană, pentru a pune Anglia în stare de inferioritate pe chestiunea Abisnă. Argumentul ei primordial este că atunci când Anglia prin acest tratat a arătat unele convenții și pacte că nu mai poate să invoace nici autoritatea Ligii Națiunilor, căreia ea însăși i-a fost intrucâtva infidelă. Până la urmă însă bineînțeles că influența Engleză va învinge și chiar dacă, pentru o satisfacere morală, s'ar declara război în aceste părți a lumii, tot Anglia va limita influențele și rezultații finale.

Se rediscută foarte serios și cu multe șanse de reușită, revizuirea Germaniei la Geneva. Ar fi mai mult un gest de politețe, căci ea și-a atins în majoritatea cazurilor țelul ei, astfel că acum vaputea să știe dinainte tot cu atata greutate ca ori și care altă putere.

În Iugo-Slavia ultima criză de guvern, după așa zisul succes electoral, confirmă inutilitatea samavolnicilor și gravitatea neînțelegerii situațiilor. E de sperat că guvernul nou va ști să producă o destindere intensă și că va proceda cu tact și repede față de juste revendicări ale conglonieratului din care e format acest stat.

În tot cazul trăim elipele premergătoare agoniei tratatelor dela 1928 încoace.

A reduce la același numitor, țări, națiuni și puterea de viață e o copilărie. Pacea viitoare va trebui să se bazeze de interesele superioare de stat puse de acord pe principii economice ce restul lumii, nu prin restricții, și sanefiuni, nu prin arme și alianțe, ci prin liberul joc al cererii și ofertei, și a oportunității și ofertei. A venit timpul ca orice țară să-și facă o analiză sinceră, cinstită și totală a activității ei de până astăzi. Să se ajusteze la problemele zilei și a viitorului apropiat, peste cari, revanșe și resentimente.

CONST. CARAGEA

INTERNE

Dominanta ultimului timp este frământarea adâncă din sânul partidelor politice față de noile probleme atât constituțive cât și față de diversele tendințe, ce caută a-și croi drumul tot mai precis.

Astfel am asistat la declarațiile d-lui maresal Averescu la ședința partidului poporului. Este o afirmare mai mult a hotărârii neștrămutate de solidaritate cu partidul d-lui George Brătianu și o condamnare a încercărilor de intrigi și lucrături puse la cale contra acestui acora.

De asemenea intrunirea național-țărănistă dela Brașov ca și cea dela Iași au scos în evidență solidaritatea șefilor și pentru prima oară o manifestație publică de revoltă contra unor aspirațiuni nesănătoase. Dacă acest partid er ști să deservească ideologia națională și ar pricepe adevăratele tendințe și năzuinți ale țărărețului curat și muncitor, ar mai avea un rol predominant de jucat. Din referirele păcatele capitale ale ambițiilor și nevoilor de a satisface pe cei ce-i înconjoară stau mai departe la baza metodelor de luptă și propagandă.

Sporadicele intruniri sau declarații ale d-lui Vaida se termină cu scandaluri sau bătăi. Iar fuziunea Cuza-Goga pare încă prematură și nu credem că ea s'ar putea realiza atât de ușor, trebind din partea d-lui profesor A. C. Cuza să se facă anumite concesii sau revizuirii de conștiință, care ar distruge esența și însăși ființa acestui partid, care își are o ideologie, lie chiar redusă, numai la un antisemitism integral.

Guvernul își continuă opera de desagregare și secătuire a țării prin măsuri nechibzuite, pripite și primare.

Viața se scumpește tot mai mult, iar habotnicii unei ficțiuni preferă să moară pe tranșeele operei lor incoherente, decât să recunoască că sunt probleme prea grele pentru ei și să cedeze pasul altora.

Am asistat și la readucerea osemintelor zise ale lui Dimitrie Cantemir și a multor lăzi restituite de Rusia. În loc ca acest fapt tardiv, dar în tot cazul normal să treacă cu un act divers, se face o reclamă tendențioasă și înșoitoare pentru demnitatea și dreptatea noastră: ca și când ni s'ar fi făcut o pomană sau un hatâr, la care nici n'am fi îndrăznit să nădăjduim.

Lupta cea mare se dă însă pe deoparte în însăși sânul guvernului între reprezentanții diverselor tendințe, iar pe de altă parte stat și Banca Națională, — care ținându-și și drepturile și rolul, formează un stat în stat.

CRUCIADA
BRUCEA INDIU QU QU

Gazetă săptămânală
Redacția și Administrația
str. Emil Costinescu, 17
București 6.

Abonamentul anual 100 lei
Muncitorii și studenți 75 lei
Instituții și autorități 1000 lei
In străinătate 500 lei